

*R*OSA
PAGÈS
LA VEÏNA
I ALTRES ANIMALS
DOMÈSTICS

XXVI PREMI DE NARRATIVA RIBERA D'EBRE

Notes de color

Notes de Color — 23

LA VEÏNA I ALTRES ANIMALS DOMÈSTICS

ROSA PAGÈS

XXVI PREMI DE NARRATIVA RIBERA D'EBRE

Cossetània
EDICIONS

Aquesta obra ha estat guardonada amb el XXVI Premi de Narrativa Ribera d'Ebre.
El jurat el formaven Núria Grau i Poyo, Albert Guiu i Bagés, Àngels Pérez i Tarragó,
Benjamí Torné i Tarragó i Sílvia Veà i Vila.

Editat amb la col·laboració de:

Ajuntament de Vinebre

Primera edició: agost del 2009

© del text: Rosa Pagès Pallisé
© d'aquesta edició: Cossetània Edicions

Edita: Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-9791-466-6

Dipòsit legal: B-19.765-2009

TOTA UNA VIDA

La roca és freda i humida. Les arestes se'm claven a l'esquena i sé que no trigaran gaire a perforar-me la pell. La cara em tiba i l'olor de mar em bufeteja els ulls i el nas i ja no sé si el que veig ho veig de debò o m'ho imagino. Davant meu, l'aigua i les ones, com un llençol estès que no para de moure's i cargolar-se i que va canviant de tonalitats entre el negre i el gris.

I malgrat tot sóc aquí, enganxada a la roca, contenint la respiració i sentint que ell, al meu costat, també té fred. Els seus batecs ressonen sobre els meus i la seva mirada és dins la meva perquè mai com avui ens havia fet tanta nosa la distància. Podríem ser a qualsevol altre lloc. A casa seva, perquè els seus pares aquest cap de setmana tampoc no hi són. O amb els amics, fent una cervesa abans de decidir on anem aquest vespre. O al cine. Qualsevol lloc que no fos aquest penya-segat que en ple hivern sembla oblidat de tot i de tothom.

Però som aquí. I me n'alegro, encara que faci fred i que no em senti els peus ni les cames. Al nostre voltant els colors es consumeixen en guspires brillants i tot és un mosaic de pampallugues. Hem decidit que ho faríem i ho farem. ¿Per què no ho hauríem de fer? Encara que sigui hivern aquest paisatge és bonic, molt més que quan veníem a l'estiu i des d'aquí vèiem les tovalloles dels banyistes esteses a la sorra de la cala. Ara estem sols. Ell i jo i ningú més. I en els pocs centímetres de roca que ens separen, en la petita esclatxa que hi ha entre els seus dits i els meus, l'escalfor que m'arriba del seu cos és suficient per fer-me aguantar encara uns minuts més.

6 Rosa Pagès

Ho vam decidir. Que vindríem al penya-segat a veure el mar i el temporal que ha fet recular les barques a port. Per això m'he posat les botes i l'anorac i no la faldilla curta que m'hauria posat si haguéssim anat de festa. Només volíem fer un cop d'ull, però quan hem arribat hem començat a baixar i a baixar i ara som aquí, en aquest petit replà a mig camí d'enlloc, entre l'aigua i el cel.

Giro el cap i me'l miro un cop més. Té la pell envernissada amb una llum com de nacre i li brillen els ulls, i ell tampoc no pot parar de somriure. M'agradaria dir-li alguna cosa, però em fa l'efecte que he oblidat totes les paraules. M'agradaria abraçar-lo i omplir-lo de petons, però si ho faig cauré. Me l'estimo com no m'estimaré mai a ningú, i ell m'estima com no estimarà mai a ningú. I de tan veritat com és noto que del pit em surten com unes cintes verdes molt fines que volen cap a ell, com les serpentes de les festes d'aniversari, però molt més llargues i brillants.

Aquí, abocats al penya-segat, tot és diferent. L'espai que tenim davant nostre és tan gran que a penes sembla tenir fi més enllà de la línia difosa de l'horitzó i cada segon és etern, cada mirada és per sempre. Per això, encara que faci fred, encara que la pedra llisqui de tanta humitat, em sento segura perquè tot depèn només de nosaltres.

És el moment. Estic preparada. M'acaro a l'aigua profunda que pica contra les roques més avall i noto que ell m'agafa la mà. Sento el batec vermell de la seva sang recurrent tot el meu cos i continc la respiració. Una mil·lèsima de segon, una franja de blau incandescent, tota una vida. Salto. Salto amb ell i ell amb mi i dels peus em creixen ales i ja no veig res més que un fons immens que m'acull i l'univers sencer que esclata dins el somriure infinit que ens acompanya.

LA VEÏNA

Va arribar al bloc a començaments de maig. De fet, no va arribar al bloc sinó al bloc del costat, però com que les finestres de l'habitació de l'una i de l'altra donaven davant per davant al celobert, a la pràctica era com si visquessin al mateix bloc: separades per la mínima distància d'un parell de metres de salt en el buit.

Feia més de deu anys que la Carme vivia en aquell pis. S'hi havia traslladat quan va començar a fer de traductora i l'apartament que tenia llavors li va semblar massa petit per estar-s'hi tot el dia. A més, el pis era una ganga. Una amiga que hi vivia a prop li va dir que es desllogava i que el preu que en demanaven era força baix. S'havia d'arreglar una mica, això sí, perquè era una casa vella, i vés a saber com es trobaria la cuina i el lavabo. Però la Carme el va anar a mirar i només d'entrar-hi va saber que era el pis que necessitava: amb sostres alts, balcó a les habitacions principals i vistes a un immens pati interior que, tot i mostrar la intimitat dels darreres de les cases, tenia l'avantatge de quedar a resguard dels sorolls del carrer. A més, hi havia llum tot el dia, i encara que, efectivament, la cuina i el bany demanaven reformes, va dir que sí. Tres mesos després enllestia la mudança.

Hi va estar bé, la mar de bé, des del primer dia. Va convertir l'habitació més gran, la que tocava al menjador i tenia balcó obert al pati, en despatx. Com a dormitori va triar l'habitació petita que hi havia a l'entrar, que era on a l'estiu corria més fresca, i a l'habitació que quedava lliure va encabir les prestatgeries amb els llibres i un petit sofà. Tot plegat resultava un pis bonic i endreçat, un pis fet a la mida exacta d'una

sola persona, pensat per viure i treballar. Un pis tranquil i acollidor, sense luxes ni ambientacions de catàleg, però amb alguns detalls que li donaven un toc especial.

Per a la Carme, tenir una casa com aquella era important. No només perquè era també el seu lloc de feina i s'hi passava ben bé les vint-i-quatre hores del dia, sinó perquè la mateixa idea de casa, de casa pròpia, li agradava. Estirar-se al sofà amb un llibre a la falda, passar-se un matí provant noves receptes a la cuina o sentir l'olor de net que quedava després de fregar enen per a ella raons suficients per trobar-se a gust amb ella mateixa, per sentir-se en pau. Com ho era també, els dies que sortia amb les amigues, tornar a casa de matinada, posar una mica de música i sentir que la nit acabava de desfer-se rere els balcons.

Compartir-la compartir-la, no l'havia compartit mai amb ningú. Havia tingut hostes més o menys assidus durant algunes temporades i visitants ocasionals que a penes havien passat de les parets del dormitori. Però mai no hi havia viscut amb ningú més. Aquell era el seu pis, amb els armaris de la roba plens de peces de la seva talla i els CD arrenclerats d'acord amb un sistema de classificació personal.

El dia que va arribar la veïna nova, però, aquell paradís d'intimitat i recolliment es va ensorrar de sobte. La va sorprendre un vespre a l'altra banda del vidre de la finestra mentre desava la roba i va saber, pel tros de cobrellit que entrellucava en la distància, que hi hauria canvis: un cobrellit de color rosa pujat, amb farbalans als caients i una lluentor com de setí sintètic. Un senyal prou eloqüent dels fets que van començar a concretar-se els dies següents.

Primer, els crits i les rialles. Cada vegada que la veïna agafava el telèfon, i l'agafava força sovint, es podien entendre paraula per paraula les llargues converses que mantenia a través d'un auricular que més aviat feia funcions d'altaveu. I si trucava ella, encara, perquè el pitjor de tot era la sintonia estrident del mòbil que deixava sonar i sonar una bona estona fins que es decidia a agafar-lo.

Quan parlava amb la seva mare, el seu to de veu començava sempre amb una lletania, responent afirmativament a les qüestions, pel que semblava reiteratives i trivials, que se li plantejaven a l'altra banda del fil telefònic. Després, quan se li acabava la paciència, la veu se li esmolava amb unes dècimes agudes irritants. Les seves paraules componien

llavors llargues frases subordinades que expulsava de cop amb la contundència d'una màquina de trepenar. I aleshores, cap al final, feia una pausa, respirava profundament, tornava a recuperar el to de lletania amb què havia començat i la conversa s'acabava amb l'onomatopeia d'un petó a distància.

Quan parlava amb les amigues tot era diferent. Era el moment de les rialles sorolloses i acalorades i de les exclamacions superlatives, com si a l'altra banda del telèfon una Alícia amb les ungles pintades amb purpurina anés retransmetent la crònica aberrant d'una estada en terra de meravelles. I si l'interlocutor era de sexe masculí —i aquesta eventualitat s'esdevenia sovint— les paraules, flàccides i tebiones, li agafaven una dolçor com de sucre de maduixa que anava estirant sobre la corba de la futilitat extrema.

Després hi havia el fenomen de la música. No tant per l'assiduitat amb què punxava les seves cançons preferides —l'aparell devia ser al menjador i, de dia, la Carme, com que treballava a l'altra punta de casa, no el sentia— sinó pel costum de penjar-se l'iPot mitja hora abans d'anar a dormir i acompanyar els cantants amb veu alta. Per acabar-ho d'adobar, hi havia les nits de gresca, generalment els divendres o els dissabtes, quan aquell cobrellit de color rosa expandia els seus gemecs i tota mena d'exclamacions a duo en un llarguíssim crescendo amb final tempestuós.

Tot plegat no es podia suportar. La Carme no ho podia suportar. I a mesura que començava a fer calor i la possibilitat de tancar la finestra per dormir es feia impensable, es va anar posant més i més nerviosa. Durant setmanes pràcticament no va aconseguir dormir d'una tirada ni una sola nit i estava de tan mal humor que la feina se li encallava als dits. Es regirava entre els llençols concentrant tota l'energia de què disposava a l'epicentre mateix del cervell per tancar la porta als sorolls que li arribaven des de l'altra banda de la finestra, però aquell exercici fatigós no li servia de res. En aquell estat de tensió absoluta, cada petit indicatiu de veu o de soroll era suficient per posar-la encara més nerviosa i li va acabar sortint una al·lèrgia al voltant del coll que no havia tornat a tenir des de l'últim curs d'universitat. Allò la va desesperar encara més, i de matinada, rebregada sobre el llit com si el miratge del silenci perdut depengués de la posició exacta que pogués adoptar el seu cos, prenia el

pols de la respiració compassada i tranquil·la de la veïna i del seu son impertorbable, d'aquell son obscè i pastós que era també el seu, el que li havia robat.

Havia de prendre un determini. Al matí, quan es mirava al mirall, feia unes ulleres profundes i fosques. S'havia aprimat, se sentia dèbil i fluixa i la calor que envaïa tots els racons de la casa la deixava en un estat d'incapacitat quasi total. Havia de fer alguna cosa, i amb urgència.

Va començar a espïar els hàbits i costums de la veïna, mirant d'establir un full horari precís: l'hora en què es llevava, el temps que s'estava a la dutxa, les vegades que entrava i sortia els dies que era a casa i totes les tasques diàries que va poder endevinar aprofitant que, des de la finestra, la sentia feinejar també a la cuina i a la cambra de bany. La va observar amb atenció a les fosques, rere la cortina entreoberta.

Així va ser com la Carme i la Maika es van conèixer, com es van saludar per primer cop, com de casualitat, i van establir la primera conversa. La Carme va saber aquell dia que la Maika es deia Maika des de feia molts anys perquè no suportava el nom de Maria del Carme, el nom de la seva mare. Va saber també que treballava de secretària a la consulta d'un dentista, que feia un any i mig que s'havia separat i que fins feia poc havia estat vivint amb la seva mare.

A canvi d'aquelles primeres confidències, la Carme li va explicar des de quan vivia en aquella casa, que hi vivia sola, que feia de traductora i que el seu era el vuitè segona del bloc del costat. També va aprofitar per dir-li que, si li convenia res, ella era a casa tot el dia, i que no s'estigués de compliments. La Maika, que devia trobar que una veïna tan amable i tan ben disposada era ben bé una loteria, li va donar les gràcies i la va convidar a prendre cafè tan bon punt tingués la casa en ordre. La Carme va acceptar la invitació de grat, però de seguida, per por de semblar massa tafanera, va tallar la conversa: va dir que tenia una olla al foc i que ja devia estar a punt de vessar. Van acomiadar-se amb un somriure, que era com una encaixada de mans a distància, i tot seguit, al passadís camí de la cuina on no hi havia cap olla bullint, la Carme va sentir que, per primera vegada des de feia setmanes, se li començaven a rebaixar els nivells d'ansietat.

El dissabte següent es van trobar al carrer, al tram de vorera que hi havia entre els dos portals. Es van reconèixer i, ara sí, van segellar la

coneixença amb un parell de petons. La Maika, veient que la Carme portava el cistell d'anar a comprar, va interessar-se per les botigues del barri, i la Carme li va fer les recomanacions oportunes: el peix i la carn, al mercat; els llegums, a la botiga de pesca salada de la cantonada; el pa, al forn de més amunt; i la verdura, a la botigueta de més avall de la plaça que obria de cara al vespre, quan la mestressa tornava del mas. Encantada amb les explicacions, la Maika es va acomiadar agraint un cop i un altre tanta amabilitat.

Ara que a la fi podia tornar a treballar i que el nerviosisme entrava en una fase més suportable, la Carme esmerçava una bona estona cada dia mirant de trobar una estratègia per resoldre definitivament aquell problema. Necessitava un pla. Escoltava amb atenció les converses telefòniques, espiava les visites que entraven i sortien del pis i arxivava tots els detalls i informacions que li arribaven des de l'altra banda de la finestra o que recollia pel seu compte. Per exemple, el nom complet de la Maika, que va descobrir un dia que va entrar al portal veí i va llegir la targeta encastada al forat de la bústia. Assumint riscos cada cop més grans, com ara endur-se les cartes de la bústia i obrir-les a casa a l'escalf del vapor, va anar reconstruint també la biografia de la veïna inoportuna: la clínica on treballava, els bancs on tenia compte obert, les compres que feia amb la targeta de crèdit...

I un dia va arribar el gran moment. Era un dimarts al vespre, l'hora en què acostumava a aixecar la persiana per ventilar l'habitació, quan va sentir que la Maika la cridava des de la finestra. ¿Estava molt enfeïnada? ¿Tenia cinc minuts per parlar amb ella? ¿Podia anar-la a veure un moment? Li havia de demanar un favor.

Uns minuts després, assegudes al sofà una davant de l'altra, amb les cortines dels balcons airejant les primeres alenades del capvespre, la Maika li va plantejar la qüestió: li havien de portar uns mobles i, tot i que li havien assegurat que els hi durien un dissabte al matí, ara resultava que els dissabtes al matí els operaris no treballaven i que havia de ser en dijous. I, és clar, algú havia de ser al pis per obrir la porta. Total, que havia pensat que potser podia donar el telèfon de la Carme a la botiga de mobles, deixar-li les claus i, si no li anava molt malament, que fos ella qui s'encarregués d'obrir. Li sabia greu demanar-l'hi, però els seus veïns de replà no eren mai a casa i encara no havia fet amistat amb cap

altre veí del bloc. És clar que, si li anava malament, ja s'espavil·laria, però només calia que estigués alerta per obrir la porta: quan haguessin acabat, els operaris deixarien la clau a la bústia i la Carme no s'hauria de preocupar de res més.

La Carme va dir que no tenia cap inconvenient a fer-li aquell favor. Encara més: li va dir que, perquè estigués més tranquil·la, s'encarregaria que li tornessin la clau en persona, no fos cas que després hi hagués alguna sorpresa desagradable. La Maika va agrair, un cop més, aquella disponibilitat de la veïna i li va prometre que quan tingués el pis enllestit la convidava a dinar, o a sopar si ho preferia.

Va arribar el dia assenyalat. La Carme es va llevar d'hora, es va dutxar, va esmorzar a la cuina i després d'arreglar-se els cabells es va asseure davant del plec de galerades que li acabaven d'arribar de l'editorial. Tal com havien quedat, a un quart de nou en punt la Maika va trucar al timbre de baix i poc després l'ascensor s'aturava al replà. Li va donar les claus, li va tornar a agrair el favor i tot seguit se'n va anar amb el seu somriure fresc de dentífric mentolat. Passada una estona, la Carme agafava el mòbil, les claus —les d'ella i les de la Maika— i tancava la porta del seu pis disposada a no perdre ni un minut. En un obrir i tancar d'ulls posava la clau al pany del pis de la veïna i creuava de puntetes el passadís.

La casa era molt igual a la seva però, alhora, del tot diferent. L'alçada de les parets, el to de les rajoles del terra i els relleus dels marcs de les portes eren idèntics als del seu paisatge domèstic habitual, però pertot arreu hi havia detalls que assenyalaven que una altra persona s'havia fet aquell espai a la seva pròpia mida. En entrar al menjador, el color de les cortines li va produir el primer impacte: d'una tela gruixuda, en tons beix clar i penjant d'unes barres de fusta color cirera, a joc amb el moble del costat del televisor. Va examinar el contingut d'unes capsas de cartró arreglerades al costat del sofà: uns quants llibres, unes caixes de compactes i objectes de decoració de petit format. Va entretenir-se a fullejar una enciclopèdia de cuina il·lustrada i la llista de cançons d'una recopilació de grans èxits musicals.

Després va anar cap a la cuina. Va fer un cop d'ull als electrodomèstics, a les peces de vaixel·la arreglerades als armaris i als motius brodats en punt de creu als eixugamans. Va obrir la nevera i va passar també

revista mirant d'imaginar, a corre-cuita, els menús habituals de la Maika: fruita, verdura, llet desnatada i un assortit de iogurts de tota mena. A la cambra de bany va entretenir-se a identificar els pots de cremes i locions de l'armariet de vidre, va olorar els sabons i xampús de la banyera i va revisar a fons els estoigs de maquillatge i les diferents tonalitats de pintallavis que hi havia en un bol de porcellana damunt de la pica, al costat del raspall elèctric. Davant del mirall, el reflex del seu rostre emmarcat en el rosa pàl·lid de les rajoles la va torbar un moment. S'hi reconeixia estranya, amb una expressió desconeguda que no havia vist mai fins aleshores, amb les faccions més dures, i durant uns segons es va espantar d'ella mateixa i del que estava fent.

Altre cop al passadís, va dubtar uns minuts abans d'obrir la porta del dormitori, acumulant totes les imatges d'aquell espai que havia recreat en les seves llargues nits d'insomni. A la fi, va creuar el llindar i el cobrellit insultant va il·luminar la fosca de l'interior de la cambra. La tauleta de nit amb el telèfon a sobre, en aquella hora en repòs absolut, i un quadre immens d'un paisatge nocturn enmig del qual es distingien les siluetes de dos cossos abraçats completaven el decorat d'una estança a l'extrem de la qual la finestra entreoberta la connectava de nou amb el seu espai propi.

Va respirar a fons i es va deixar penetrar per l'olor de colònia que ho omplia tot. Va escorcollar les peces de roba penjades a la barra de l'armari amb lluna i els jerseis arrencats als prestatges interiors sospesant la possibilitat d'emprovar-se alguna cosa. Però el reclam del mòbil, esmorteït sota les profunditats de la bossa de mà, la va fer tornar a la realitat. Va córrer cap al menjador, va agafar el telèfon i va respondre a la trucada d'un número desconegut. Eren els operaris de la botiga de mobles, que just en aquell moment aparcaven la furgoneta al carrer i l'avisaven que en pocs minuts trucarien al portal. Els va dir que era a punt, esperant-los, i poc després els obria la porta del pis mentre els homes anaven descarregant caixes al replà.

Els va indicar el camí cap al menjador i els va dir que, si no la necessitaven per a res, ella aprofitaria per endreçar l'habitació. Se'n va tornar cap al dormitori per repassar els calaixos de la roba interior. Estotjades en capses folrades de roba i de vellut, va trobar algunes joies i molta bijuteria, i també un ampli assortit de calces, mitges i sostenidors. Va

obrir els altres calaixos, va fer-hi un cop d'ull ràpid i aviat va aturar-se en el ribet daurat del que li va semblar un àlbum de fotografies colgat al fons del calaix.

Amb molta cura, va treure l'àlbum i es va asseure al cantó del llit a fullejar aquelles pàgines plenes d'instantànies familiars. Va reconèixer la fesomia de la Maika en el rostre d'una de les nenes que es repetien en una sèrie de retrats infantils i, també, el rostre d'una dona que per força havia de ser la seva mare. Els protagonistes d'aquelles fotos s'anaven repetint en escenaris diferents: a l'interior d'una casa, a la platja, en una esplanada enmig de la muntanya, en una celebració familiar... Més endavant, una Maika adolescent posava amb altres noies de la seva edat en el decorat de fons d'un carrer de París envernissat amb els colors de la tardor. Al final, una Maika vestida de blanc amb una toia a les mans abraçava un home amb els cabells molt curts i els ulls, d'un blau grisós, extremadament oberts.

Va estar-se una bona estona examinant aquell rostre masculí, aquella expressió, meitat d'espant, meitat de sorpresa, que contrastava amb el somriure obert de la núvia. Resultaven una parella desigual, mal acoblada, no només per la diferència d'alçada i de corpulència —la cintura de la Maika, encerclada per una faixa brodada amb perles diminutes, semblava més prima del que ho era en l'actualitat— sinó, sobretot, per la diferència de posat. ¿Com es podia haver enamorat d'aquell home gris i d'aspecte esquerp? ¿Com devia haver estat la convivència durant el temps que van estar casats i quin el motiu final de la ruptura? Però llavors, entre interrogant i interrogant, la veu dels operaris la va fer tornar a la realitat: havien de baixar un moment a buscar unes eines al cotxe.

Mentre esperava que els homes tornessin, va colgar l'àlbum al fons del calaix. Va fer un últim cop d'ull a l'habitació per mirar que res no delatés el seu escorcoll, i en adonar-se que eren ja quarts de dotze va deixar estar la idea d'emprovar-se els vestits que en un primer moment li havia passat pel cap. De fet, ara li semblava una idea estúpida i absurda, perquè ni les formes ni els colors d'aquella roba s'adeien amb el seu estil habitual, tot i que la talla li pogués anar més o menys bé. Va tornar, doncs, al menjador i va veure com en el buit inicial que havia trobat a l'entrar, envoltada de restes d'embalatges de plàstic i de cartró, s'alçava

ara una prestatgeria de fusta nova de trinca, la que els operaris estaven a punt d'enllestir.

Quan els homes van tornar amb la caixa de les eines, va preguntar-los quant de temps trigarien a acabar, i en sentir que en tenien encara per mitja hora els va dir que aprofitava per sortir un moment. En ser al carrer, va creuar de vorera i va enfilat el passeig fins a la plaça. Poc després entrava a la ferreteria i demanava una còpia de les claus a la dependenta.

Amb la còpia de les claus del pis de la Maika a la mà, va arribar altre cop al portal. Va comprovar que les claus obrien amb la mateixa facilitat que si fossin les originals i va entrar a l'ascensor. En arribar al pis, va trobar-se els operaris recollint les eines i amuntegant els embalums al costat de la prestatgeria, ara ja instal·lada definitivament. Els va oferir una mica d'aigua, els va donar les gràcies com si aquella fos casa seva, els va acomiadar a la porta i, a continuació, va tornar al menjador, es va asseure al sofà i s'hi va estar una estoneta fins que li va semblar que era ja hora de marxar. A l'entrada, després d'haver tancat la porta del pis amb clau —amb la seva pròpia clau—, va obrir la bústia per deixar-hi, dins d'un sobre de correu reaprofitat, el joc de claus autèntic. Acabava de passar el carter i, en trobar-se amb un parell de cartes a l'interior, no va poder evitar agafar-les i entaforar-les a corre-cuita dins de la seva bossa.

En tornar a ser a casa seva es va notar les galtes vermelles d'excitació. De sobte, el trencaclosques de la venjança començava a prendre forma. Va anar cap a la cuina i mentre la cafetera anava pujant va encendre un cigarret. Va estar una estona rumiant, pensant quin havia de ser el pas següent, fins que es va oblidar del temps, del dinar i de l'hora d'inici de l'informatiu del migdia.

A mitja tarda es va deixar veure per la finestra i la Maika, de seguida, li va fer un crit. Li va donar les gràcies per haver tingut el detall de deixar les claus dins del sobre. Ella li va respondre que era un detall sense importància i tot seguit es va acomiadar: tenia una traducció a mitges i, amb tanta calor, tenia por de perdre la concentració necessària per enllestir-la.

En realitat, però, no va treballar gens en tota la tarda. Si més no, en el que hauria d'haver treballat. Va estar-se, això sí, un parell d'hores da-

ÍNDEX

Tota una vida	5
La veïna.....	9
L'home peix.....	29
Després de la festa	45
Un conte de Nadal	57
Sopa amb brosses (un altre conte de Nadal).....	63
Coralie	71
Mares i filles	81
Baixa voluntària.....	91

